

N:o 20.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående ändrad lydelse af 4 och 11 §§ af förordningen angående patent; gifven Stockholms slott den 10 februari 1893.

Under åberopande af bifogade protokoll öfver civilärenden för denna dag vill Kongl. Maj:t härmed inhemta Riksdagens yttrande öfver bilagda förslag till förordning angående ändrad lydelse af 4 och 11 §§ af förordningen angående patent den 16 maj 1884.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

O S C A R.

V. L. Groll.

Förslag

till

**förordning angående ändrad lydelse af 4 och 11 §§ af förordningen
angående patent den 16 maj 1884.**

Häri genom förordnas att 4 och 11 §§ af förordningen angående patent den 16 maj 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

1 mom. Den, som vill erhålla patent, skall till patentmyndigheten ingifva eller i betaldt bref insända skriftlig ansökan samt der-
vid föga

beskrifning i två exemplar öfver uppfinningen och
de ritningar, som erfordras för att tydliggöra beskrifningen, jem-
väl i två exemplar, äfvensom, der sådant behöfves, modeller, varuprof
och dylikt.

Ansökningen skall innehålla uppgift om sökandens namn, yrke och
postadress samt uppfinningens benämning.

Beskrifningen skall vara så tydlig och fullständig, att sakkunnig
person bör kunna med ledning deraf utöfva uppfinningen. Deri skall
bestämdt angifvas hvad sökanden anser vara det nya i uppfinningen.

Är sökanden ej boende inom riket, föge han vid ansökningen jem-
väl fullmakt för ett inom riket bosatt ombud att i allt hvad patentet
angår för honom svara.

Sökes patent å flera uppfinningar, varde särskilda ansökningshand-
lingar för hvardera ingifna.

2 mom. Uppgifver sökanden annan såsom uppfinnare, skall sökan-
den förete handling, som visar, att han är dennes rättsinnehafvare.

3 mom. Derjemte åligge sökanden att bifoga den i 11 § stadgade afgift af tjugu kronor.

11 §.

Vid hvarje ansökning om patent inbetalas till patentmyndigheten, efter ty i 4 § sägs, tjugu kronor.

För beviljad patent, med undantag af tilläggsopatent, erlägges derjemte af patenthafvaren till patentmyndigheten en årlig afgift, utgörande för hvarje af det andra, det tredje, det fjerde och det femte patentåret tjugufem kronor, för hvarje af de fem följande åren femtio kronor och för hvarje af de fem sista åren sjuttiofem kronor. Afgiften, som må i betaldt bref insändas, skall för hvarje patentår erläggas före det årets början, vid påföljd att afgiften för samma år höjes med en femtedel. Fullgöres ej sedermera inbetalning af den förhöjda afgiften inom nittio dagar efter patentårets början, vare det erhållna patentet förfallet.

Patenthafvare vare ej pliktig att utöfver nämnda afgifter vidkännas kostnad för kungörelser om patentet eller för beskrifningens offentliggörande.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1894; dock att, om patentansökning, som derförut till patentmyndigheten inkommit, men ej blifvit slutligen afgjord, förfaller eller afslås, sökanden eger återbekomma hälften af den afgift, han vid ansökningen betalt.

*Utdrag af protokollet öfver civilärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i Statsrådet å Stockholms slott den 10 februari 1893.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve LEWENHAUPT,
Statsråden: friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHJELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM,
friherre RAPPE och
CHRISTERSON.

1:o.

Departementschefen statsrådet Groll yttrade:

Uti en till Eders Kongl. Maj:t ingifven skrift har svenska uppfinnareföreningen anhållit dels om vidtagande af åtgärder för minskaude af de kostnader, en patentsökande hade att vidkännas för erhållande af patent, dels ock om utsträckning af den tid, inom hvilken patenthafvare hade att bringa patenterad uppfinning till utöfning inom riket; i anledning hvaraf infordrade underdåniga utlåtanden afgifvits dels den 9 september 1891 af patentbyrån, dels den 29 oktober samma år af tekniska högskolan, dels ock den 1 mars 1892 af kommerskollegium, hvars utlåtande till civildepartementet inkom den 17 i samma månad.

Då ärendet sålunda först efter medlet af mars månad sistlidna år förelåg i det skick, att detsamma kunde inom departementet undergå beredning för att underställas Eders Kongl. Maj:ts pröfning, ansåg jag mig icke böra ifrågasätta att till nämnda års lagtima riksdag skulle aflåtas någon framställning i ämnet, men anhåller att nu, sedan t. f. chefen för patentbyrån den 8 innevarande månad inkommit med en promemoria, grundad bland annat på byråns förhållanden under år 1892, få inför Eders Kongl. Maj:t anmäla ärendet.

Sedan departementschefen redogjort för hvad handlingarna i ärendet innehöllo i afseende å den senare af de i uppfinnareföreningens skrift berörda frågor och dervid förmält sig icke anse skäl förefinnas att för närvarande, och innan någon längre tids erfarenhet vunnits rörande verkningarna af nu gällande bestämmelser om det s. k. utöfningstvånget, tillstyrka någon förändring i hvad derutinnan nu vore stadgadt, yttrade departementschefen vidare:

Enligt 4 och 11 §§ af förordningen angående patent den 16 maj 1884 skall patentsökande vid ansökningen inbetala till patentmyndigheten 50 kronor, hvaraf dock halfva beloppet återbekommes, ifall ansökningen förfaller eller afslås. Beviljas patentet, skall dessutom för patentbrevet erläggas stämpelavgift, som tillförene utgick med 25 kronor, men som numera enligt nådiga kungörelsen den 16 oktober 1891 är bestämd till 10 kronor. För beviljad patent, med undantag af tilläggsopatent, erlägger patenthafvaren vidare en årlig avgift, som för hvarje af det andra, tredje, fjerde och femte patentåret utgör 25 kronor, för hvarje af de fem följande åren 50 kronor och för hvarje af de fem sista patentåren 75 kronor.

Till stöd för förslaget om minskande af kostnaderna för ett patents erhållande anför uppfinnareföreningen — med erinran att de avgifter, som en uppfinnare måste erlægga för att erhålla ett svenskt patent och vidmakthålla detsamma under de 15 år, hvarunder förordningen angående patent medgäfvit patenträtt, uppginge till sammanlagdt 800 kr. (hvilket belopp dock numera genom stämpelavgiftens nedsättande till 10 kronor, minskats till 785 kronor) — att det icke vore lämpligt och välbetänkt att så tungt belasta uppfinnareverksamheten i ett relativt så litet industriland som Sverige och derigenom än ytterligare försvaga dess ställning i förhållande till andra länder. Icke nog med att nämnda kostnad vore hög, utan den vore äfven delvis särdeles olämpligt fördelad öfver patenttiden. Genom att förlägga de lägsta årsavgifterna till de första åren af patenttiden, då uppfinnaren i allmänhet icke droge någon vinst af sitt patent, hade man visserligen åsyftat att bereda honom en lätt-

nad. Men denna lättnad komme honom icke till godo, förrän han redan måst för patentets erhållande vidkännas en kostnad, som, inbegripet stämpelafgiften, vore lika stor som kostnaden under ett af de sista patentåren. Om vidare toges i betraktande att uppfinnaren i bästa fall först under de sista patentåren åtnjöte inkomster från en under en följd af år tekniskt och kommercielt utarbetad uppfinning, men vid patentets uttagande ännu icke haft någon som helst inkomst deraf utan endast omkostnader, så vore olämpligheten af den nuvarande kostnadsfördelningen lätt insedd, och det vore påtagligt att det välvilliga syftet, att i början af patenttiden göra uppfinnarens börda lättare, härigenom förefelats. Detta blefve än mera fallet, om, såsom ofta vore förhållandet, en patentansöknings behandling toge så lång tid, att patenthafvaren samtidigt med patentbrevets utlösning hade att erlägga en eller två årsafgifter. Ännu kännbarare blefve dessa första patentutgifter för de många uppfinnare, som för tilläggsopatent och nya uppfinningar ofta inom kort tid måste utbetala flere afgifter. Att dessa dryga första patentafgifter rent af utestängde en massa obemedlade uppfinnare från sökande af patent och derigenom minskade uppfinnareverksamheten inom landet, vore tydligt.

För att minska de afgifter, som vore förenade med erhållande af patent, borde först och främst stämpelafgiften å patentbref helt och hållet borttagas. Men vidare borde den nu föreskrifna inbetalningen vid patentansökningen nedsättas från 50 kronor till 30 kronor eller samma belopp, som erlades i Norge, dock utan återbetalning i händelse ansökningen afsloges.

I sitt i ärendet afgifna underdåniga utlåtande har patentbyrån till en början erinrat att t. f. byråchefen i patentbyrån uti en år 1889 afgifven underdånig berättelse angående byråns verksamhet åren 1885—1888 framhållit önskvärdheten af att patentkostnaderna måtte successivt nedsättas, i den mån byråns ekonomiska ställning det medgäfvade. I denna berättelse yttrade t. f. byråchefen, efter erinran att det belopp, som skulle vid sökandet af patent inbetalas, tillika med stämpelafgiften för patentbrevet då utgjorde tillhoppa 75 kronor, följande:

»Att redan denna summa af 75 kronor för mången uppfinnare utgör ett oöfverstigligt hinder för förvärfvande af patent, har jag flere gånger haft tillfälle att bevittna. Likväl stannar sällan kostnaden vid detta belopp. I följd af de fordringar, hvilka numera måste ställas på patentbeskrifningen och de vid densamma fogade ritningarna, är det i allmänhet för sökandene nödvändigt att anlita en sakkunnig patentagents biträde. Kostnaden ökas härigenom så, att densamma i medeltal torde

uppgå till omkring 120 kronor. Härtill kommer ytterligare att, såsom förut blifvit antydt, patentansökningens behandling ofta kan taga så lång tid, att patenthafvaren samtidigt med patentbrevfets utlösande har att erlägga första årsafgiften å 25 kronor, stundom äfven den andra. Slutligen måste äfven ihågkommas att uppfinnarne vanligen ej genast finna den bästa lösningen af det problem, de föresatt sig. För att icke förekommas af andra uppfinnare, måste de i sådana fall söka det ena patentet efter det andra, och ofta finnas hos patentmyndigheten samtidigt flera ansökningar från samma person afseende successiva modifikationer och förbättringar af en och samma uppfinning. Härigenom kommer naturligtvis patentafgiften att kännas ännu drygare. Då alla dessa utgifter drabba uppfinnaren, innan han skördat någon vinst af sitt patent, och nästau samtidigt med att han måst vidkännas betydande uppoffringar af tid och penningar för uppfinningens utarbetande, blifva de för honom synnerligen betungande.

Denna höga beskattning vid patenttidens början återverkar utan tvifvel hämmande särskildt på det inhemska uppfinnarearbetet och derigenom medelbart på den svenska industriens utveckling. Derest några mera afsevärda resultat skola genom uppfinnandet vinnas, måste nemligen detsamma alltid, åtminstone i viss mån, bedrifvas yrkesmässigt. Då man här i landet ännu icke allmänt kommit till insigt derom, att tillvaron af en inhemska stam af intelligente, kunnige och arbetsamme uppfinnare är det förnämsta och oeftergifligaste vilkoret för en sjelfständig industriel utveckling af någon betydenhet, samt att uppfinnareväsendet på grund häraf förtjenar att på allt sätt så väl med enskilda som allmänna medel uppmuntras, är det oftast endast genom förvärfvande af en patenträttighet, hvilken med fördel kan afyttras till någon industriidkare, som nybegynnaren sättes i stånd att egna sig åt fortsatta studier och experiment. De höga patentkostnaderna hämma därför uppfinnarearbetet genom att för teknici i allmänhet försvåra möjligheten att med energi egna sig åt uppfinnaryrket. Men de verka äfven skadligt på andra sätt, hvilka äro af icke mindre betydelse.

Bland de industriella uppfinningarna intaga de af yrkesarbetare gjorda en alldeles särskild ställning. Man spårar lätt dessa uppfinningars tillkomst. De hänföra sig oftast till något verktyg, någon maskin eller anordning, hvarmed arbetaren i sitt yrke särskildt haft att syssla, och gå gemenligen ut på att genom någon detaljförbättring inbespara arbetskraft. Oafsedt det tekniska värde detta uppfinnarearbete onekligen i många fall besitter, spelar detsamma en synnerligen viktig rol såsom egnadt att höja arbetsklassens ställning så väl i ekonomiskt som

intellektuellt afseende. Bland svenske patentsökande förekomma emellertid ytterst få yrkesarbetare; och att anledningen härtill i främsta rummet är att söka i de höga patentkostnaderna, derom vittna bland annat de talrika förfrågningar, som från arbetare inkomma till patentbyrån angående dessa kostnaders belopp, och hvilka förfrågningar ytterst sällan efterföljas af någon patentansökning. Men äfven på ett tredje sätt verka de höga patentkostnaderna hämmande på uppfinnarearbetet. Hvarje patent af principiellt värde verkar i förvånansvärd grad stimulerande till framkallande af uppfinningar inom samma område. Ett studium af patentbyråns sakregister är i detta afseende mycket upplysande. Man skall der lätt påträffa ett flertal svenska uppfinningar af likartad beskaffenhet, å hvilka patent sökts af olika personer inom jemförelsevis mycket kort tid, och nästan i hvartenda fall skall man kunna påvisa att dessa uppfinningar kallats till lif uteslutande genom det först uttagna patentet, i det att dels uppfinnarnes uppmärksamhet derigenom rigtats på det problem, som den förste uppfinnaren sökt lösa, dels ock framkallats en sträfvan att genom nya förbättringar vinna försteg framför den förste patenthafvaren. Det är på grund häraf min bestämda öfvertygelse att ett nedsättande af kostnaderna för patents erhållande skulle i hög grad fördelaktigt återverka på det inhemska uppfinnarearbetet så väl genom att bereda ett större antal personer tillfälle att egna sig åt uppfinnareyrket, som derigenom att, på sätt ofvan angifvits, ett mera allmänt patenterande af svenska uppfinningar skulle framkalla ett ifrigare uppfinnarearbete på alla områden. Såsom ett önskningsmål skulle jag härvid vilja uppställa ett nedsättande af patentafgiften till 25 kronor, borttagandet af de två första årsafgifterna samt upphäfvandet af stämpelafgiften å patentbrevet. Då emellertid patentinstitutionen ansetts böra underhållas uteslutande af uppfinnarne sjelfva, lär väl en så betydande nedsättning af patent- eller årsafgifterna icke för närvarande kunna ifrågasättas, utan torde nedsättningen böra ega rum successivt i den mån patentbyråns ekonomiska ställning det medgifver.»

Efter erinran att Riksdagen år 1891 med anledning af väckt motion om upphäfvande af stämpelafgiften å patentbref endast beslutit att nedsätta afgiften från 25 till 10 kronor, samt med förmälan att sålunda något förslag om ytterligare nedsättning af nämnda afgift icke för närvarande syntes kunna med hopp om framgång göras, anför patentbyrån i sitt nu ifrågavarande utlåtande vidare att, derest en ytterligare nedsättning af patentkostnaderna nu ansåges lämplig, densamma derfor syntes böra genomföras uteslutande genom nedsättning af patentafgifterna. Då emellertid patentbyråns ekonomi otvifvelaktigt icke ännu medgäfve en så bety-

dande och omfattande nedsättning af dessa afgifter som den, hvars genomförande i ofvan berörda underdåniga berättelse betecknats såsom ett önskningsmål, syntes nedsättningen nu icke böra afse de så kallade årsafgifterna utan endast, såsom svenska uppfinnareföreningen ifrågasatt, den första vid patentansökningens inlemnande utgående afgiften af 50 kronor, hvilken afgift otvifvelaktigt kändes mest tryckande. Enligt patentbyråns förmenande låge det dock för öppen dag att en nedsättning af nämnda afgift icke borde ske med mindre att densamma kunde göras så betydande, att en verkligt afsevärd lättnad derigenom bereddes de patentsökande. En mindre nedsättning skulle säkerligen icke i någon nämnvärd mån främja patentväsendet utan uteslutande resultera i en minskning af patentbyråns inkomster. Då nu Riksdagen icke velat medgifva upphäfvandet af stämpelafgiften å patentbref, utan endast nedsatt densamma till tio kronor, måste följaktligen, för att patentkostnaden i sin helhet skulle kunna nedsättas till det belopp, som af svenska uppfinnareföreningen betecknats såsom skäligt och som äfven enligt patentbyråns förmenande måste anses utgöra den gräns, der någon afsevärd nytta kunde genom nedsättningen vinnas, den nu till patentbyrån ingående andelen af kostnaden för patents erhållande, eller den första patentafgiften å femtio kronor, nedsättas icke, såsom svenska uppfinnareföreningen ifrågasatt, till trettio utan till tjugo kronor.

Tekniska högskolan har i sitt utlåtande förmält sig i hufvudsak dela de åsigter rörande patentkostnaderna, som af patentbyrån uttalats. Visserligen vore patentkostnaderna i några andra länder betydligt större än i Sverige, och den komité, som år 1878 afgifvit det utlåtande, hvarpå vår nuvarande patentlagstiftning förnämligast vore grundad, hade föreslagit dessa kostnader till 1,400 kronor, under det att de i 1884 års patentförordning vore bestämda till 775 kronor förutom stämpelafgiften. Men de skäl, som blifvit af nämnda komité i dess utlåtande anförda för höga patentafgifter — nemligen att patenthafvarne i första hand borde bidraga till beståndet af den inrättning staten vidmakthölle närmast för tillgodoseende af deras intressen, samt att den omsorg, staten borde egnas deråt, att öfriga samhällsmedlemmars frihet icke inskränktes genom patent å uppfinningar, som visat sig värdelösa eller af föga nytta för industrien, bjöde, att patentafgifterna icke sattes för lågt — syntes icke påkalla ens så höga afgifter som de nuvarande. En i patentbyråns utlåtande meddelad utredning rörande byråns ekonomi visade enligt högskolans åsigt möjligheten af att patentväsendet hos oss kunde utan statsbidrag upprätthållas, äfven om den första patentafgiften nedsattes från femtio till tjugo kronor, och äfven denna afgift syntes vara till-

räckligt hög för att tillbakahålla patentansökningar för värdelösa uppfinningar, så vidt detta kunde ske genom patentafgiften, i synnerhet om denna, såsom af uppfinnareföreningen och patentbyrån föreslagits, icke återbetalades i händelse ansökningen afsloges.²² Nedsättningen i patentkostnaden från 775 till 745 kronor, oberäknadt stämpelafgiften, kunde väl synas alltför obetydlig för att kunna utöfva något verksamt inflytande, men då den inträdde redan vid början af patenttiden, borde den vara af väsentligt gagn för mindre bemedlade uppfinnare, hvilka sedermera kunde genom försäljning af sitt patent förskaffa sig fördel, så framt de icke sjelfva kunde utöfva uppfinningen. Åtskilliga af de förnämsta uppfinningarna vore gjorda af arbetare och det syntes i flere hänseenden gagnande att underlätta dessas deltagande i uppfinnareverksamheten, såsom ock patentbyrån framhållit. Tekniska högskolan ansåge sig derföre böra tillstyrka nådigt bifall till patentbyråns framställning rörande patentafgiftens nedsättning.

Jemväl kommerskollegium har, på de af patentbyrån anförda skäl, tillstyrkt att den afgift, som jemlikt 11 § af patentförordningen skall vid hvarje ansökning om patent till patentmyndigheten inbetalas, måtte nedsättas till 20 kronor, dock att i sådant fall patentsökande icke borde ega återfå något af afgiften, derest ansökningen förfölle eller afsloges.

I ofvanberörda promemoria har slutligen t. f. chefen för patentbyrån meddelat att — för att utröna i hvad mån en nedsättning i den nuvarande afgiften för erhållande af patent kunde, utan fara för byråns ekonomi, genomföras från och med ingången af år 1894 — inom byrån verkstälts en approximativ beräkning af byråns sannolika inkomster och utgifter nämnda år för den händelse den nu med 50 kronor utgående afgiften vid sökande af patent nedsattes till 20 kronor. En öfversigt af såväl nämnda beräknings resultat med afseende å hvarje särskild utgifts- och inkomstpost som ock byråns utgifter och inkomster åren 1885—1892 innehålles i följande i promemorian intagna tabeller:

Tabell A.

Patentbyråns utgifter.

	1885.	1886.	1887.	1888.	1889.	1890.	1891.	1892.	Beräknadt 1894.
Återställda patent- och regi- streringsavgifter	2,735.00	3,660.00	3,710.00	4,805.00	6,360.00	6,560.00	6,545.00	6,895.00	1,000
Aflöningar och arvoden...	21,084.73	28,909.72	28,902.50	29,107.50	29,246.50	33,634.91	34,487.49	37,148.57	40,200
Renskrifning, skrif- o. rit- materialier o. porton m. m.	2,934.28	3,859.65	3,122.54	4,193.39	3,950.76	3,006.56	2,960.55	3,402.82	3,600
Publikationer	14,971.27	18,274.89	18,092.66	21,544.63	23,283.23	28,110.53	25,952.81	29,540.50	36,300
Bibliotek, arkiv, inventarier	5,815.48	3,561.95	2,720.44	3,468.74	2,309.60	3,006.07	3,324.78	3,189.49	3,600
Ved, lyshållning, renhåll- ning o. städning	440.05	613.58	828.03	915.15	804.70	1,326.68	1,835.00	1,737.85	1,900
Hyra	—	—	—	—	—	2,000.00	4,000.00	4,000.00	4,000
Resor och byrån i Bern..	935.18	3,864.19	1,660.40	1,505.98	2,034.52	3,216.68	1,509.12	1,510.17	1,500
Flyttnings- och organisa- tionskostnader	5,103.35	3,986.05	465.51	438.55	—	2,529.98	—	—	—
Summa	54,019.34	66,730.03	59,502.08	65,978.94	67,989.31	83,391.41	80,614.75	87,424.40	92,100

Tabell B.

Patentbyråns inkomster.

	1885.	1886.	1887.	1888.	1889.	1890.	1891.	1892.	Beräknadt 1894.
Afgifter för patentansök- ningar	34,850.00	29,950.00	32,900.00	39,950.00	41,700.00	43,450.00	46,850.00	49,900.00	26,000
Årsavgifter för patent	500.00	10,705.00	18,845.00	25,105.00	29,845.00	37,985.00	45,340.00	49,875.00	62,000
Försålda patentbeskrifnin- gar	—	1,758.93	1,413.50	1,595.75	1,200.00	1,793.25	776.25	1,903.75	1,800
Varumärkesregistrering....	58,120.00	10,440.00	8,080.00	8,280.00	6,760.00	8,680.00	8,360.00	8,000.00	8,000
Diverse (ränta m. m.)	580.00	567.82	—	173.12	188.91	1,426.67	544.81	—	—
Summa	94,050.00	53,421.75	61,238.50	75,103.87	79,693.91	93,334.92	101,870.56	109,678.75	97,800

Vidare anföres i promemorian:

»Såsom af tab. A inhemtas uppgingo byråns utgifter för aflöningar och arvoden år 1892 till 37,148 kronor 57 öre. I denna utgiftspost torde för år 1894 ingen annan ökning blifva behöflig än den, som blir en följd af att en å två nya biträdande ingenjörer behöfva anställas, hvilket torde blifva nödvändigt på grund af det ökade antal patentansökningar, som, enligt hvad nedan visas, är att förvänta. Deras sammanlagda arvoden uppgå till 3,000 kronor, hvadan byråns utgifter i *aflöningar och arvoden* för år 1894 torde komma att uppgå till ungefär 40,200 kronor.

Kostnaden för *renskrifning, skrif- och ritmaterialier samt porton* har, med obetydliga variationer, under de senaste fem åren uppgått till i medeltal 3,500 kronor, hvilken summa icke ens uppnåddes under senast tilländagångna år, hvarför denna utgiftspost för 1894 icke torde behöfva väsentligt öfverstiga nämnda belopp, utan kunna beräknas till 3,600 kronor.

För *patentbyråns publikationer*, som i medeltal under de tre senaste och dyraste åren uppgått till 27,900 kronor, torde, likaledes under förutsättning af den här nedan beräknade ökning af 30 procent i patentansökningarnes antal, kostnaden komma att stiga i motsvarande grad och således för år 1894 uppgå till ungefär 36,300 kronor.

Bibliotek, arkiv och inventarier, som, med undantag endast för byråns första verksamhetsår eller år 1885, icke något år tagit i anspråk fullt 3,600 kronor och för år 1892 endast kräft en summa af 3,189 kronor 49 öre, torde icke komma att taga i anspråk större ökning i utgifterna än till det nyssnämnda maximibeloppet af 3,600 kronor.

Kostnaden för *ved, lyshållning, renhållning och städning* har under den tid byrån innehaft sin nuvarande lokal ej uppgått till större belopp än högst 1,835 kronor och visar till och med en minskning af 100 kronor för år 1892 samt torde därför icke komma att förete någon väsentlig stegring utan kunna för år 1894 beräknas till högst 1,900 kronor.

Hyran för byråns lokal kommer, enligt kontrakt, att för år 1894 utgå med ett oförändradt belopp af 4,000 kronor.

Byråns bidrag till den internationella byrån i Bern torde icke komma att undergå någon nämnvärd förändring, utan torde såsom hittills kunna upptagas till 1,500 kronor.

Enär nedsättningen af ansökningskostnaden skulle ske med vilkor, att då ansökningen afslås eller förfaller sökanden icke är berättigad att återbekomma någon del af patentafgiften, har bland byråns utgifter för år 1894 icke upptagits någon utgift för *återställda patentafgifter*. Deremot måste fortfarande upptagas en särskild utgiftspost för *återställda*

registreringsavgifter och har denna post, som aldrig högst uppgått till 920 kronor, men i allmänhet varit vida mindre, ansetts böra upptagas till i rundt tal högst 1,000 kronor.

På grund häraf kan *byråns hela utgiftssumma för år 1894* beräknas till 92,100 kronor.

Hvad åter beträffar *byråns inkomster år 1894*, torde först bemärkas, att en så väsentlig nedsättning i avgifterna, som den nu ifrågasatta, otvifvelaktigt kommer att medföra en betydlig ökning i ansökningarnes antal. De hafva sedan mer än trettio år tillbaka nästan oafbrutet år från år ökats och äro fortfarande stadda i jemnt stigande, såsom synes af nedanstående tabell C.

Tabell C.

1885.....	703	1889.....	837
1886.....	604	1890.....	873
1887.....	661	1891.....	941
1888.....	803	1892.....	1,004

Om denna ökning endast fortginge med sin hittillsvarande storlek, skulle ansökningarnes antal under år 1894 ändock komma att uppgå till ungefär 1,100. Men det kan med visshet väntas, att, om nedsättning sker, antalet ansökningar år 1894 skall blifva vida större, och detta af två skäl. För det första direkt därför att avgiften nedsättes, hvilket, enligt hvad erfarenheten från andra länder visat, medför förvånansvärda verkningar i detta hänseende, såsom exempel hvarpå må anföras att, då ansökningsavgiften för patent i England sänktes till ungefär $\frac{1}{6}$ af sitt förutvarande belopp, ansökningarnes antal steg från ungefär 6,000 till c:a 17,000 pr år. För det andra därför, att många uppfinnare, som eljest skulle inlemnats sina ansökningar i slutet af år 1893, komma att uppskjuta dermed till början af år 1894, för att komma i åtnjutande af den billigare avgiften. Samma företeelse visade sig år 1885, hvars höga ansökningssiffra bland annat beror på, att under januari och februari månader nämnda år inkommo tillsammans ungefär 100 ansökningar mera än under de följande månaderna. Dessa ansökningar förskrifva sig synbarligen från sökande, som uppskötö att inlemna sina ansökningar, emedan de ville komma i åtnjutande af de fördelar, hvilka den nya patentförordning, som år 1885 trädde i kraft, tillförsäkrade dem.

I betraktande häraf torde det icke vara tvifvelaktigt, att den nämnda siffran, 1,100, kommer att betydligt öfverskridas, och att antagandet, att ansökningarnes antal år 1894 skall ytterligare ökas med 200 och således uppgå till 1,300, ej kan anses gå för högt utan med all sannolik-

het skall komma att öfverträffas. Då nu för hvarje ansökan skall erläggas 20 kronor, kommer patentbyrån sannolikt att i *ansökningsafgifter* erhålla en inkomst af åtminstone 26,000 kronor.

Byråns inkomster af *årsafgifter för patent* har beräknats till 62,000 kronor. Under åren 1886—89, då i allmänhet endast årsafgifter å 25 kronor inflöto, ökades nemligen summan af influtna årsafgifter i medeltal årligen med 6,380 kronor. Från och med år 1890, då för de äldsta af byrån beviljade patenten började erläggas 50 kronors årsafgift, har ökningen pr år i medeltal utgjort 6,670 kronor. Visserligen har under sistlidne år denna ökning understigit medeltalet, men detta torde finna sin fullt tillfredsställande förklaring deri, att ansökningarnes antal under åren 1886 och 1887 var jemförelsevis litet, hvilket naturligtvis i en senare period måste hafva till följd en ringare ökning i årsafgifterna för femåriga patent, som förskrifva sig från de nämnda åren. Den betydliga ökning i ansökningarnes antal, som inträdde åren 1888 och 1889, bör synbarligen hafva till följd en motsvarande ökning i årsafgifterna för femåriga patent under åren 1893 och 1894. Det torde därför vara fullt befogadt, att under hvardera af dessa år beräkna en ökning af årsafgifterna med omkring 6,000 kronor, hvadan inkomsten af årsafgifter för patent under år 1894 skulle komma att med 12,000 kronor öfverstiga motsvarande inkomstpost under 1892 och alltså uppgå till i rundt tal 62,000 kronor.

Af *försålda patentbeskrifningar* och andra publikationer har byrån haft en inkomst, som, frånsedt den genom en blott bokföringsåtgärd (förändrad redovisningstid) framkallade och således blott skenbara minskningen för år 1891, under de senaste åren uppgått till omkring 1,800 kronor, med hvilket belopp denna inkomstpost därför torde kunna uppföras äfven för år 1894.

Registreringsafgifter för varumärken uppgingo i medeltal för åren 1890—92 till 8,340 kronor, men då de för år 1892 ej öfverstego 8,000 kronor, torde de för år 1894 lämpligen kunna upptagas till endast samma belopp.

Summan af patentbyråns inkomster för år 1894 skulle alltså, under förutsättning att den ifrågasatta nedsättningen kommer till stånd, uppgå till 97,800 kronor och följaktligen öfverstiga utgifterna med 5,700 kronor.

Härvid bör äfven bemärkas, att förnyelse af varumärkesregistreringar skall ske vid början af år 1895, då ansökningar derom i stort antal äro att förvänta. Sannolikt är dock, att dylika ansökningar skola börja att inkomma redan under de sista månaderna af år 1894 och alltså höja inkomsten af varumärkesregistreringen utöfver det nyss be-

räknade beloppet, som endast afser alldeles nya anmälningar om registrering. Detta tillskott i inkomsterna för år 1894 torde kunna beräknas till omkring 2,000 kronor.

Afvenså torde det böra beaktas, att om den påräknade stegringen i patentansökningarnes antal icke inträder, så blir det icke heller behöfligt att anställa två nya biträdande ingenjörer, och icke heller komma publikationskostnaderna då att ökas på sätt som här ofvan beräknats.

På grund af det ofvan anförda synes intet hinder möta för att den nuvarande ansökningsafgiften för patent nedsättes till 20 kronor; så mycket hellre som, derest mot förmodan de ofvan gjorda beräkningarne skulle visa sig i något afseende felaktiga, det dock i alla händelser icke kan blifva fråga om annat än en mindre och tillfällig brist, till hvars täckande finnas att tillgå öfverskotten å byråns inkomster under föregående år, hvilka öfverskott, med inräknande af det för år 1892, uppgå till något öfver 102,000 kronor och som vid ingången af år 1894 otvifvelaktigt komma att hafva ytterligare ökats med omkring 20,000 kronor.»

Genom hvad i detta ärende blifvit anfördt synes mig vara ådagalagd såväl önskvärldheten af en minskning af den afgift, som patent-sökande enligt 11 § af patentförordningen har att erlägga vid ansökningen — hvarom jemväl motioner blifvit vid innevarande riksdag väckta — som ock möjligheten att utan våda för patentbyråns ekonomi nu nedsätta denna afgift till det af patentbyrån föreslagna belopp utan rätt för sökande att, i händelse ansökningen förfaller eller afslås, återfå någon del af det erlagda beloppet. Till ytterligare upplysning i sistnämnda hänseende anser jag mig böra dels erinra att årsafgiften för patent ökats från år 1890 till 1892 med 11,890 kronor, dels ock meddelade följande öfversigt.

År	Antal vid årets början i kraft varande patent.	Antal under året beviljade patent.	Summa.	Under året förfallna patent.	Antal under året förfallna patent i procent af antalet patent vid årets början.	Vid årets slut i kraft varande patent.
1885.....	—	206	206	—	—	206
1886.....	206	464	670	44	21,3	626
1887.....	626	520	1,146	156	24,9	990
1888.....	990	494	1,484	235	23,7	1,249
1889.....	1,249	466	1,715	291	23,3	1,424
1890.....	1,424	605	2,029	325	22,8	1,704
1891.....	1,704	706	2,410	443	26,0	1,967
1892.....	1,967	699	2,666	514	26,1	2,152

För genomförande af den antydda förändringen i afseende å ifrågasvarande afgift erfordras vissa ändringar i 4 och 11 §§ af förordningen angående patent, och har jag låtit uppgöra förslag till förordning derom.

Sedan berörda förslag, hvilket finnes detta protokoll bilagdt, här- efter blifvit af departementschefen uppläst, hemställde departements- chefen att Kongl. Maj:t behagade genom nådig proposition inhemta Riksdagens yttrande öfver förslaget.

Till denna af Statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lemna bifall samt förordnade att nådig proposition i ämnet skulle till Riksdagen aflåtas af den lydelse bilagan till detta protokoll utvisar.

Ex protocollo
Carl G. Edman.